

lokát. Ekkor vette észre, hogy a csákóján két lyuk is van.

— Teringettét! — mormolta magában, ha egy kicsit lejjebb jön a golyó, akkor én is a fübe haraptam volna.

A győzelmes honvédsereg aztán megindult Gödöllő felé s disz-felvonulást rendezett vezére, a hős Damjanich előtt.

Mikor Fekete százados nagy szürke lován eléje ért, a rettenthetet-len hős előtt levette csákóját s mennydörgő hangon kiáltotta:

— Éljen Damjanich apánk, a verhetetlen vezér!

Ezernyi honvédtorok harsogta utána az éljent.

Damjanich megindultan vette le sapkáját s így szólt vitéz kato-náihoz:

— Megérdemlitek, fiaim, hogy ma kalapot emeljek előttetek! Büszke vagyok rátok!

Pedig maga volt talán a legnagyobb hős.

A hősök-hőse folyton ott állt, kivont széles kardját villogtatva, ahol a legvéresebb volt a harc, s úgy röpködtek körülötte a bombák, a bömbölő ágyugolyók, mint mocsár felett a szunyogok.

Az egyik ágyugolyó éppen a lóva előtt csapott le s paripájának a szemébe vágta a földet.

A ló megtorpant, hirtelen fölugrott s Damjanichot a földhöz te-remtette.

A közelben állók rémülten futottak hozzá: azt hitték, hogy a gránát megölte.

Damjanich azonban tüstént talpra ugrott, kivette szájából füs-tölgő szivarját s mosolyogva mondta:

— Hogy megtréfált az ebadta németje!

Farkas Emőd után.

Március 15-én

*Mi nekünk ez a nap? Ujesztendő napja,
A szabadság Istenének virágvasárnapja.
Husvét ünnepe is... sokszoros nagy ünnep,
Adjunk érte hálát a mi Istenünknek.*

*Mi nekünk ez a nap? Ujesztendő napja.
Uj időknek, uj egeknek jénylő virradatja.
Azelőtt a telkünk csak a multon gyúlt ki,
Egy jövőendő ezredéven innen indultunk ki!*

*Mi nekünk ez a nap? Virágvasárnapja,
Szabadságunk Istenének legszebb diadalma.
Csupa virágból van, csupa hosszannából,
Álmodozó honfiszívek szent imádságából!*

*Mi nekünk ez a nap? A föltámadásunk.
Alig volt a föld kerekén halottabb nép nálunk.
Már ki is faragták szépen a fejjánkat...
...S im egyszerre csoda történt: a halott föltámadt!*

*S amit akkor kezdtünk, az volt csak az élet!
 Oh ragyogó nemzet-álmok, napfényes remények!
 Nincs szebb a világon egy boldog nemzetnél,
 Milliókat egygyétevé hazaszeretetnél!*

*Szüksége is lett rá hamar a hazának:
 A magyar ég boltozatján ezer felleg támadt.
 Irigység, gonoszság törtek életünkre...
 Most vagy soha — válik el, hogy magyarok leszünk-e?*

*S fegyvertelen kézzel, pörén, készületlen,
 Fölvettük a szent háborút hét ellenség ellen.
 A csodák kora ez!... Soha sugár ennyi!
 ...Ide jár vissza a lelkünk erőt meríteni.*

*A csodák kora ez! A magyar pusztákon:
 Fűszál helyett szurony termett két akkori nyáron.
 Kész hősök keltek ki a föld göröngyéből,
 Dicsőséget hagyni ránk fényes örökségül!*

*...És te ragyogó nap, sokszoros szent ünnep:
 A hazánkért élni, tenni Te taníts bennünket!
 S érte büszkén menni száz halállal szembe:
 Ha valaha zendülne még újra: »azt üzentel!...«*

Szabolcska Mihály.

Nagy-Sallónál

Vácnál megütköztek Damjanich fiai Götz osztrák hadosztályával. Az eső szakadt s a honvédek bőrig ázva fejlődtek csatavonalba. Nagy köd volt, úgy, hogy Damjanich egyik dandára eltévedt s csak a csata befejeztével érkezett meg.

Damjanich nem sokat teketóriázott, hanem nagy lován a két legvitézebb zászlóalja elé nyargalt s tréfásan ezt mondta:

— Na fiuk, hát bemegyünk-e Vácre?

— Be bizony, tábornok ur, mert kinn nagyon esik.

— Igen, fiaim, de Vácon német van!

— Hát kiverjük onnan! — felelték a hősök.

— Ki bizony — mondta Damjanich s azzal rohamra fuvatott.

Az ellenség rakétazáport zudított rájuk, de szerencsére kettő kivételével valamennyi a Dunába hullott és pokoli sistergés után elaludt.

A Hét-kápolna mellett és a Gombás-patak köhidja mögött fészkeltek be magukat az osztrák vadászok s kopogott a sok német golyóbis, mint a jégeső.

Az első rohamoszlopban haladó lengyel légióból a pattogó golyózár sok embert kidöntött, mire a légió meggingott s megállott.